

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

145. szám.

Pest, augustus 31. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országuton Kunewalder házban, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest aug. 31.

A képviselők házában a pénzügyi terv tárgyalatott folytatólag, s a ház aránylag a hosszú munkálathoz meglehetősen halad.

Érdekesb incidensek nem igen adták elő magokat.

A pálinkafőzési adónál egy Ányos nevű képviselő produkálta magát leginkább.

A kamra hallván az Ányos nevet, kíváncsi volt az egykori híres költő rokonát hallani.

Az, ki szerkesztőségünköt az ülésben oda nyilatkozik, hogy Ányos polgártárs olly viczes beszédet mondott, hogy az örökre egyike marad a jelenévi dictio legdiszesebb humoristikai korszorójának. Nem sokat lehetett ugyan a távolból szavaiból kivenni, de a ház folytonosan nevetett.

Alig várjuk, hogy Ányos polgártárral személyesen megismerkedhessünk. Beszédéből, melyet a pálinkafőzésről mondott, ítélve, a képviselő úr csillaga lesz az ifju radical pártinak.

Nem is kellett e pártnak egyéb, mint egy illy viharzó szónoklattal, s valóságos Mirabeau-i lélekkel elbőlelt vezető.

Legyen tehát szabad Ányos urat egy pohár megadóztatott pálinkával röviden megtoasztírozni.

Ányos képviselő polgártársunkat, a pálinkafőzés aranyházú szent Jánosát daczára a világ valamennyi mérsékleti egyesületének az ur isten tartsa meg bő egészségében. Éljen!

Egyébiránt lásd egy alábbi cikket.

Később előjöttek a ministerek fizetési. A minis-terelnöknek a kívánt 20,000 pengő meghatott, a havonkénti kétezer segélypénzre

nézve miután a felállásból a többséget kivenni nem lehetett nevenkénti szavazás kívántatott.

A komoly oppositio a dologból nem tett pártkérdést. A szerkezet körülbelöl tizenyolcz szónyi többséggel helyben hagyatott.

Pest aug. 31.

— Kritikus perczeket élünk. Egy pár nap alatt dolgaink jobbra vagy balra egészen uj fordulatot veendenek.

Batthányi Bécsben van és alkudozik. Egy, valószínűleg nem sok hitelt érdemlő hír szerint minis-tercink már tették udvarlásukat a királynál, s ötödik Ferdinand őket mint osztrák constituti-onalis császár a német ministeriumhoz utasította volna. Így beszélnek legalább ma a követkamrában.

A radical párt e napokban rettenetesen erősödött. A ministerium leghivebb emberei is keményen viselik magokat, kimondják, hogy a ministerek közül azok, kik nem éreznek bátorságot magokban, pusztuljanak isten hírével, s pedig ma inkább mint holnap.

Egy pár ember, ki rövid idő mulva aligha isoláltan nem marad kétségbeesésben, azt a mulatságot veszi magának, hogy analsalgtja a mi pártunk elemeit.

És van is egy argumentumok ellenünk. Azt mondják tudni illik, hogy a bal szélen ül egy pár ember, ki az előtt pecsovics volt vagy legalább jókora hajlamokat manifestalt arra, hogy azzá változzék.

Hanem ezen emberek egészen magok ellen beszélnek.

A régi pecsovicsok, valamint a mostani radicalok egy határozott sistema emberei.

A régi liberalisták és conservatívek között, azokat értve, kik meggyőződéseiket követték, s kiknek a haza sorsa szívkön feküdt, csak az a külömbség volt, hogy a liberalisok politikájokban egy kedvező véletleure számoltak, a conservatívek pedig ezen véletlent a lehellenségek sorába számították.

A régi conservatív azt mondta. Olvadjunk a lehetőségig össze Austriával, s biztosítsuk egymás érdekeit, s ez alatt lassanként fejtsük ki kölcsönösen erőnket.

Legyünk békével, bizzunk egymással, igaz ugyan, hogy ez uton egy valódi alkotmányos életről hosszú időkre megfosztva leszünk, de az

idő, szorgalom, s béketűrés mindent ki fog fejleszteni.

Ennek nyájas olvasó van értelme. Ez rendszer, melyet mi részünkről szívünk mélyéből gyűlölünk ugyan, de mégis meg kell vallani, olyyan rendszer, melly mellett e nemzet eltengődetett volna.

Azon emberek, kik e rendszerhez bár mi ok miatt oda szitottak, czéljaik kivitelére felkeresték az alkalmas eszközöket, oda engedék a pénz és hadügyet a bécsi középponti kormánynak egészen, a többi közigazgatási részeket pedig dicsateriumok, és hatóságok kezeire bízák.

Ezek voltak azon sistem-nak rendes és természetes eszközei.

A mostani radical pártnak is megvan saját tendentiája.

És e tendentia czélhoz vezetésére mi is keressük a rendes és természetes eszközöket.

Akarjuk, hogy független s magyar hadseregünk legyen. Akarunk nemzeti financiát. Mert ez mindennek alapja. Következőleg ez is egy rendszer, melyet minden ember megért, azt világosan definiálhatja. —

Most menjünk át a mostani ministerium működésére. —

És kérdjük. Rendszer-e az mit ezen emberek követnek? —

Tudja-e valaki az ő tendentiajokat definiálni? oda van-e működésök irányozva, hogy e haza visszaolvadjon Austriába, vagy attól önállólag kormányoztassék.

Tekintsük az eszközöket. Mert ha a czélt nem látjuk, valahogy tán okosak lehetünk, ha a választott eszközöket vizsgálatra vesszük.

A katonaugy. — Fele nemzetes magyar, más rész magyaros német. Mit lehet ezen eszközzel elérni, semmit mint rangatózást jobbra balra, s e mellett a legderekabb honfi sem tudja mihez tartsa magát.

A pénzügy? Nem satira-e ez, ha a statusadóságot elvállaljuk, s pénzügy-ministerünket az osztrák kormány tisztartójává tesszük.

Más volna ugyan, ha Magyarország olly gazdag lenne, hogy a papirokból vagy kétszáz millió forint erejéig a birtokosok magyarországiak volnának. Akkor értenék a dolgot. Az egész annyi volna mint egy régi teher. De most midőn a kamatokat kemény zacskókban olly tömegben évenként külföldre szállítjuk, a dolog egészen más alakot vesz magára.

Tiz milliónyi kamat, és három millio civilliste az ország jövedelmeinek színéről, ugy hogy szükségünket csak a töredék maradékkal fedezhetnők. Beruházásról szót sem tehetnők.

Magyarország el bírna hatszáz millió adósságot ha a kamatokat a belföldnek fizeti s a pénzt átadja a sebes szorgalomnak.

Tizenhárom milliót kívinni még pedig olyan pénzben, melly ide ben oda kint is egyértékű, egyértelmű avval, hogy az ország egészen kiszákmányoltassék.

És pedig ez a ministeri politika rendszere.

Azért azok, kik egyenesen szeretnek gondolkozni, legyenek radicalok, vagy ultra conservatívek, illy rendszerhez nem állhatnak.

A jóra való embernél legelső az, hogy tudja mit cselekszik, s ha tudja, válassza meg a szükséges és alkalmas eszközöket.

A régi pecsovicok tudták, mire céloznak, s meg is találták az eszközöket.

A radicalok is így vannak, tudjuk mit akarnak, ismerik az eszközöket.

De a ministerialisok, ezek magok sem tudják mit akarnak, eszközeik pedig, mellyel működni akarnak, a világon semmire sem alkalmasok.

A régi pecsovicok azért, ha meggyőződésből volt az, most a radicalokhoz szit.

A ministerialis párthoz csak olyan pecsovicok szegődtek, kiknek vallásuk, minden hatalom előtt szolgálilag meghajolni. —

Ányos urról.

Addig jár a korszak a kura, míg egyszer eltörik, Ányos is addig markolászta fel az öt forintos diurnumot, míg egyszer a „Márciusba csöppent.

Cicero pro domo, Ányos a pálinkáért tartott egy dictiót, olly ékesszólással, hogy ha Demosthenes ur még élne, és az ő nyelve is döször így hóböngött volna, isten úgy segítjen békét hágy a kövecses kúrának, hanem desperatióból malomkövet köt a nyakára.

Nem vehettük ki beszédét, mert szónoklatában rémitően összezavarodott s utóbb azt is monda, hogy a pálinkából krumplit kell csinálni.

Hangosabb nevetkezés alig volt a képviselőházban mint Ányos beszéde alatt, mert Ányos táblabíró ijedségében úgy szurholt mint, midőn a minimista gyermek a körmére irt diák szavakat a pajtások vizsga szeméi miatt nem tudja lepislantani.

Ányos kétszer is beszélt ma. Nála a rossz dictio olyan, mint a lucerna; hogy ha jó eső jár, négyszer is kaszálható. Azonban, a második dictio nem egyéb volt, minthogy a már előbb meglőtt bakra irgalmatlanul ráduplázott.

Mi a manótól félt, Ányos teins ur? nem lehetem, hogy otthon ebéd alatt így remeg, a kanalat a szája helyett bizonyosan a fülébe dugja. Sőt azt sem hinném, hogy követ urnak a követi padok miatt eszébe jutott az iskola, és eszmélánczolatnál fogva tán a pedellus ur is, ki nescio-kért aligha az ötforintos diurnum helyett mást nem mért.

Követ ur! dictiót nem vár a követőtől senki, de ha ön gyermekes hebegéssel és félénkséggel csak szánalmat gerjeszt, akkor maradjon ülve s melegítse helyét, és várja meg, midőn igen

vagy nem re szavaznia kell, s akkor menjen egyen meg egy porczio fagyaltot, igyék rá két pint pálinkát.

Dixi et salvavi animam.

Zágrábból e következő nyílt levelet vettük:

Kedves magyar testvéreink!

Egy eseményt közlünk veletek, melly e hónap 21 és 22-kén itt Zágrábban történt, s mellynek, ha ereitekben még szabad magyar vér buzog, titeket hosszas tespedő apathiátokból (bocsássatok meg e kifejezésért) valahára tettere kell felriasztania.

Egy Suskovich nevű, születésére s gondolkozására nézve valódi nemes ember, egyéb-iránt a kézművesek osztályából, ki 60-dik évét már túl haladta, s itt Zágrábban a püspöki hatóság alatt él, közelebb állván a szegénység- mint a vagyonsághoz, hűségében ő felsége parancsolatai iránt, — ki Jellacsich ellen kibocsátott manifestumában felséges személye iránti hűségnek kívánja tekinteni, ha annak letétele közhírré téteik, — azt monda egyik slavonsitához, hogy Jellacsics-ot, midőn Slavoniában tartózkodott, el kellett volna hajtani, miután ő felsége által letételet, s rebellisnek nyilatkoztatott; s ime! mi történik? a derék Suskovichot azonnal befogják, egy Jellacsich által összealkított törvényszék őt akasztófára itéli, siralomházba viszik, meggyónatják, s bihurczolják a veszthelyre.

Hasztalan volt néhány tekintélyes férfúnak minden közbenjárási törekvése, Jellacsich nem is akarja őket maga eleibe bocsátani, hanem csak akkor küldött pardont, midőn a nemes gondolkozású férfiú már az akasztófa alatt állott; kétszer akarta tehát a camarilla zsoldjában álló katonai zsarnok őt kimulni látni, egyszer, midőn elítélteté s a veszthelyre hurczoltatá, másodsor pedig természetes halállal.

E derék becsületes egyszerű polgár, még a veszthelyen is, szilárd hangon tartja lelkes beszédét a néphez, s körülvéve gyilkosaitól bátran kimondá: hogy örömet hal meg, mert a magyar ügy- s érdekért hal meg.

Ez eseményből láthatjátok kedves testvéreink! milly helyzetben vagyunk, mert úgy mint a derék honfi érez, úgy érzünk mi horvátok mindnyájan, kivéven mintegy 50 egyént, kik szinte a camarilla zsoldjában állanak, s számukra ez által tekintélyes hivatalokat vélnek kinyerhetni.

Az illyenek, köztök báró Kulmer Ferencz, Osegovich Metell, Busán Herman, Kukulyevich Iván, s Vukotinovich Lajos, kik a másvéleményű ártatlanok ellen intézett rögtöni ítélet ördögi ter- vét koholták, s annak közhírré tételét Jellacsichnak tanácslá; mert igen is jól tudták, hogy e pokolbeli eszköz nélkül az egész nemzet a vak engedelmességhez szokott katonaságon, s mint már említök, mintegy 50 hivatalvadászó egyé- nen kívül Jellacsichnak elválási tervei s vágyai ellen fogna nyilatkozni.

Már sok polgár, ki elég bátor volt érzelmeinek hangot adni, sinlödik a börtön sötét falai

közt, s ti tettek helyett cifra s hosszadalmas beszédeket szavaltok szinpadí pathoszsza a hongyülésen, mellyekro most midőn hű testvéreitek szabadulás után epednek, sem idő sincs sem hely.

Ne várjátok, míg ministereitek határozzák el- szabadításunkat. Ők közönséges időkbéni intéz- kedésekre igen derék emberek lehetnek, de rend- kívül idők közti kormányzásra közülök csak ke- vesen látszanak hivatva lenni; ezt látjuk lassusá- gukból, s már nálunk is közhírré vált félénksé- gökből. Jöjjetek be hozzánk elegendő számmal, s ne féljetez semmit Jellacsichnak ágyúitól, mert nincsenek betanított lovai, az első lövésnél e lo- vak az ágyúkkal együtt pokolba szaladnak. —

S aztán nem szükséges épen Varasdnak in- dulnotok, nincse nyílt utatok Zákánytól Kapron- czának egy másik Ivanich kolostornak, s egy harmadik Bellovár felé?

Jöjjetek a mindenhatóra kérünk minélelőbb, az egész horvát nemzet fölkelend akkor mint egy ember, mellettetek fog harczolni s titeket segí- teni. Hisz már a határörök is zúgolódnak, mivel nagy részint már tudják, hogy Jellacsich őket megcsalta, azt hazudván nekik, hogy ti nyelvöket s nemzetiségöket akarjátok elnyomni; tudják ök már, hogy gyalázatos rágalom s hazugság az, miszerint ti ő felsége ellen föllázadtatok volna.

Tudják ök azt is nagy részint, hogy ti nyer- tétek ki ő felségétől a magyar hongyülésen szá- mukra mindazon szabadságokat, mellyeket nekik Jellacsich a nyomorult kérkedő és szemfényveszt- tő katonai zsarnok saját aláírása alatt!!! kiadott; hogy öket elvakítsa s alávaló pokol- szötte terveire megnyerje. —

Fel drága testvérek! mentsétek meg a ma- gyar nemzetnek szeplőtelen becsületét és hírne- vét, gondoljátok meg, hogy a mi őseink is éret- tetek vértelenek el, — emlékezzetek Szigethre!

Ne hallgassatok azon koholt álhírekre, mellye- ket a Jellacsich bérében álló zágrábi hazug lapok kürtölnek; ne hallgassatok a toll nagyon is bő- kezű embereire, kik engedvényeink által, — mi- nőkről, kivéven honi nyelvünk használatát, hazai vitakozásaink-, ügykezeléseink- s a kormány- nyali levelezéseinkben, mit sem akarunk tudni — minket s utódainkat csak szerencsétlenekké tenni, s reátok csak a horvát nemzet átkát hozni fognak. —

Éljetez boldogul s ne hagyjátok szavunkat köztetek hasztalan elhangzani! — Zágráb, aug. 24-én 1848.

Zágráb városa több polgárai.

Mákvirágok.

Azon kedélybeli változékonyságnak, melly a képviselők nagyrészén uralkodik — elvégre ere- deti indokára bukkantunk. A dolog következőleg áll:

A budai vároddalon van egy nagy kert, mellyről azt regélik, hogy hajdan Mátyás kirá- lyunké lett volna. Ezen kert mostani tulajdonosa egy jóbirtoku polgártárs, kit a haza jelen boron- gós körülményei annyira alteráltak, miként azt se tudja, fiú-e vagy leány, s ki — blos um sich zu

zerstreuen — érintett kertében egy Kegelpull-t állított fel, mellynek felette — mint értettük — következő szavak állanak fehér köszébenbe vésvé:

„Királyi öröm ez
És férfi multság!
Tra la la, lala la
lalala, lalala, la (bis)

A házi gazda szíves egy ember, s számos vendégek vannak szüntelenül körötte, kik hír szerint — mind jó Kegelscheiberek. Ide járnak el ministereink is, s ha aztán a játék folyamában valamelyik Sat üt — akkor „Magyarországnak elveszni nem szabad, a nemzetnek élni kell, törjön ellene bár maga a pokol is,“ — ha pedig — mi gyakrabban megtörténik — inél többet egyik sem bír levérni — akkor „a haza veszélyben van, oda vagyunk, mindenfelől ellenség környez, maga a magyarok istene sem ment meg, hacsak nem — capitulálunk!“

És elindítatik Klauzál Gábor a fagy-laldai bürzére, hol a megbizottak már várják, hogy valjon seyn's aufi g'stiegen vagy pedig seyn's abigfallen, és ő füleikbe sugja sugárzó arczal s feltolt kalappal e szót „nyolcz!“ s egy pillanat sem kell, hogy — a táblabíróserég mindenfelé csak győzelmeinkről, a sorkatonaság jó szelleméről, az önkénytesek lelkeségéről, a nemzetörség becsületes tartásáról beszéljen, s örömeiben — két portzio vanilié-t egyék, de ha Gabriel kalapját szemébe huzva, torzonborz bajusszal és mord képpel, a legelső bizalmas fülbe ezt sugja „egy!“ a másik pillanatban már végünk van, a seregredekben árulás lappang, az önkénytesek nem engedelmeskednek, a nemzetörség megszaladt, s a táblabíroság bujában — két portzio vanilié-t eszik.

De térjünk vissza a Kegelpudl-hoz. A házigazda — bár igen classice tud is scheibolni: mióta a hon fölé zivataros felhők vonultak nem játszik, s csak nézőszerepet viszen, annyival is inkább, mert fél nehogy belejövén a játékba — mellyet úgy is jól ért — a királyt — a pragmatica sanctio iránti minden rokonszenv mellett is — csupa passióból léüsse.

A ministerek különbözőleg játszanak. Legnagyobb egykedvűséggel játszik Déák mintha mondaná:

Nun dauert's nicht mehr lange
Mir ist um meine Stelle gar nicht bange!

Széchenyi rendesen nyer, mert a rendes játékban a veszteségét privat parie-kban regresirozza; az utolsó időkben azonban — mint mondják — nagyon félenken kezd játszani, többnyire — lyukat csinál.

Kossuth csak azért játszik, hogy társaságot ne rontson, de aztán — éppen mint a legtöbb nemprofessionalis játékosok — a legdühösebben játszik, gyakran megkopasztják ugyan, de a szerencse különössége által, a schnur-t rendesen ő huzza be.

Eötvös gyengén játszik, s magát mindegyre kénytelen einkaufolni.

Szemeré ritkán lők egy idő óta, de bezzeg nincs is láttatja.

Klauzálnak minden lökése egy strich: Mészáros mig maga lábán állott, meglehetősen sikerrel játszott, de mióta német lábón áll azóta gyengén viszi s szemei mindig sárgafekete káprázatot látanak. —

Batthyáni spielt en grand seigneur — azaz tiszter veszt mig egyszer nyer, s mégis azt mondja, hogy nyereségben van.

A satz egy egy bizalomszavazat — s mint hallatik — Kossuthon kívül már majd mindenik schwarcz.

A Kegelpub Kovács Lajos, ki ha 8-at ütnek, a cassából egy krajczárnyi mosolyt kap.

A keglik alaka egy egy osztrák ministert képez, a golyók pedig — mint hitelesen tudjuk Klauzál Gábornak a haza felett hullatott könnyüiből crystallizálódtak.

Achte! E-i-n-z!!!

Csernátóni.

Pest aug. 30.

A halálra ítélt szivdobogással számítja lételekét — előbb napjait — később óráit — végre percezeit, és ekkor zsibbadás fogja el — s mély öntudatlanságba esik.

Igy vagyunk mi.

S mint midőn a déli rekkenő hőség a földre nehezül, a juhnyáj összedugja fejét, némelyik kifejezéstelen pofával meg meg zördíti kolompját, de annak hangja viszhang nélkül zúg el: — úgy nálunk kormány és hongyulás leforrázva a télenesség érzetének égető parázsától, összehuvik s komoly képpel ülve támlás székekben várja mint hajdan Róma primipilusai az ellen ránk rohanását.

E nehéz légkör, melly politikai életünk nesztelen szélcsendében lélekzetünket is elfogja, nagyszerű esemény előjeleül tűnik fel; — a melly vajha döntő csapássá ne valjék lételünkre nézve.

És ide jutánk a késlekedés hitvány politikájával, ide jutánk azon hibás eljárás által, melly mielőtt önerönkel számot vetne, a bajnak külföldön keresett orvost! —

Csak midőn érezte, hogy ott, honnan segélyt reményelt, szabadságunk fája ellen irtó fejsze köszörültetik, ébredett ki ámulatából s kapkod ide s tova, akarva de nem tudva jóvá tenni az idővesztés kipótolhatlan hibáját.

Az volt egyedüli oka eddigi rabságunknak is, hogy reá hagytuk lágy fejünket beszéltetni, miként mi sokkal gyengébbek vagyunk, mintsem magunkat szomszédink ellenében önállólag fenntarthatnánk — és önként bujtunk egy gyengébb, és minden tekintetben alantabb állott néptörödek csúfos tutelája alá.

Elhittük ezelőtt két századdal, hogy a török iga alól felszabadítani magunkat elég erősek nem vagyunk. — Lothringi Károly felplántálta sátorát a svábhegyen, hol mentve volt az oman őrség golyói előtt, Buda alatt a vér, melly omlott, magyar volt; kik ezrenként hulltak, honfitársaink valának; — de mi elhivők, hogy a német szerzé visza szabadságunkat.

És e quasi felszabadítás drága béreül, úgynevezett testvéri karjaikban megváltunk függetlenségünkől, elvesztők politikai lételünket, s csupa szeretetből agyon hagyánk nyomatni magunkat

E kétszázéves jelenet megújult ismét feletünk, azonban szemünk zárva maradtak a historia betűi előtt; a horvát lázadás eloltására Bécsbe szaladtunk fecskendőért, így kényelmesen engedénk időt, hogy mig mi ígérlet s közbenjárással ámtattunk, gyökeret verhessen és elhatalmazzon a gonosz, mit kezdetben önerönkel fenekestől kiirhattunk volna.

Régi események feledhetlenül vésék évlapjainkra, miként Bécs nekünk azon bajjóslatu faló, mellynek ajtaját mindig zárva kell tartanunk, ha bizton kívánunk piheenni, e város a pandora szelenczéje, s ott vannak azok, kik ellenében igazán mondhatjuk: timeo danaos et dona ferentes.

Nem is tartánk soha együtt azon miniszterrel, ki innetova a Lajtán tul defensor fidei címre érdemesíthetendi magát, — sőt azt hittük, hogy e bal irány kormányt és nemzetet egyiránt veszélybe dönt.

Hittük, hogy egy olly német kormánytól, mellynek első betűje Fiquelmont, utósó betűje Schwarzer, más nem telhetik, mint az, hogy mig békés közbenjárás ámtásával bennünket szépen lecsücsültet, elleneinket pénzzel sereggel és fegyverrel erősítse.

Tudtuk, mit várhatunk azon várostól, melly fejedelme által hűségére bizott ágyúkat Napoleonnak kiadni perczig nem késelt, melly egykori szabadítójának a lengyel népnek sírján nemtelen káröröm ujongásával járt tánczot.

De a kormány elhagyta ámtatni magát, s talán nem késend kész szolgálként még bombákat is kölcsönözni Bécsnek, miket inkább csövekből kellene falaira ontanunk, nem késend akasztófát emelni, mellyen hogy fityegjünk — csupa Gefälligkeiteiből Bécs majd gondoskodand, már ha csak azért is, hogy egy pár epigrammot vagy vitzet faraghasson reánk. —

Álmondunk egyet mást — és eszünkbe nem jutott rokonítani, magunkhoz vonni az elkülönölt oláh népfajt; nem gondolva meg, hogy a nép rest erő melly magában ugyan semmit nem mozdít, de annak ki elébb hatalmába tudja keríteni, s ügyének megnyerni — hatalmas eszközül szolgál; — melly ollyan mint az O — önmagában semmi, de egy positiv számjegy-erejét a végetlenségig növelheti. —

Nem késelt bezzeg a reactio — s most ott állunk, hogy e barátainknak hitt faj ellenünk támadva elláthatlan veszély kelepczében vagyunk fogva. —

És ha tapogatójuk e titkos működésnek szálait, melly fellázítani törekszik ellenünk azokat, kikkel tűzhelyünket barátságosan megosztottuk, alkalmasint a régi nótánál állapodunk meg; Bécs várostól nyugatról keletnek hidegen fúj a szél.

Még csak az kellene, hogy az oláhokkal is meggyüljön bajunk, akkor asztán szent Istvánnak még egy ünnepet rendezhetünk azon bölcs mondásáért, hogy az ország boldogsága a népfajok különbségében áll.

És akkor complimentet vághatunk Metternich utódainak s elmondhatjuk: — wir haben Ihnen alles zu danken.

Ugy van az; ki az ördögnek kis újat nyújtja, már egészen torkába esett. S az alkudozás csak arra való, hogy tésén kívül lelkét is elveszítse.

Ó miért valának vakok a vezetők, kik ez álarczos szörnyben nem tudák felfedezni halálos ellenüket, miért engedének a kigyóhangoknak, mik lépre csalják a maírat, hogy szép tollai kitépsenek.

A historia itélni fog, de mit ér ha árva nemzetünk függelensége felől csak plusquam perfectumban beszélend!

Carlos.

Komárom Aug. 25.

Tegnap tartott gyűlést a város. Tanácskozás alá vétetett a ministeri rendelet, mellynek következtében a nemzetörök önkénytes uton hadi láb-
ra álltassanak. Legelőször is az ajánkozottak olvastattak föl.

Az ajánkozottak száma summa summárum: 3!! S hogy több nem lett, egyedüli oka vitéz Kathona Zsigmond úr, az ő peniculus szóno lával.

Ez a Kathona Zsigmond úr ollyan legény ki a martiusi napok óta már annyit handbandázott a gyűléseken, hogy végre is kivivta magának a dicsőséget, t. i. hogy az ő clubja által neveztetnék kis Kosutnak.

K. úr az említett gyűlésen két felé beszélt, mellyel csak azt bizonyítá be, hogy a logicából legalább is secundát hozott haz.

Először azt beszélte, hogy lelkesítsük a népet, hogy menjenek el. (Hanem mi itthon maradhatunk.) Aztán meg azt deákforenczezte ki,

hogy legjobb volna ha mindnyájan itthon maradnánk; mert — ugymond — nekünk itthon kell őriznünk a várat, nehogy az ellenség bevegye.

Derék ember ön Kathona Zsigmond ur. Mit iszik?

Kukoriczamustot.

Jól van, úrnappor maga viszi a nagy dobot. (Csak már én lennék aztán a dobverője.) —

— A tett indítvány azomban megbukott; csupán a polgármester ur erélyes közbenvetésének köszönhetjük, hogy keresztül nem ment az. —

— Mult hetekben egy kardos katona tisztecske passirozott el egy nemzetőr előtt, s midőn a nemzetőr fegyverrel tisztelgett neki, a tisztecske hátat fordította. (Hogy vágott volna az isten haragja hátába!)

Mentek aztán mindjárt panaszra a generalishoz; de még mindeddig elégtételt nem kaptunk. Vatermörder.

Szerkeztő!

Egy gyönyörű mákvirágot mutatok önnek s lapja olvasóinak.

A napokban egy jámbor, de becsületeslelkű, magyar köztüzér — jó barátom — siralmas panaszt tált elömbé.

Egyik tisztjük, ki ugyan német, de azért magyarul is tudhatna, — felszólította a tizedeseket, hogy ovakodjanak holmi közhelyeken megjeleni; különösen pedig a forradalmi csarnokot, mint veszedelmes republikánusok gyűhelyét, melynek már neve is trónelleni lázadásra mutat, mind magok kerüljék, mind a közvitézeket tiltsák el annak látogatásától, mivel — ugymond — ők a király iránti hűségre megesküdték; — ne keveredjenek össze azon lármázó, vakmerő fiatalsággal, hanem alakítsanak magok között egy clubbot, ott bent a kaszárnyában! —

Nevét ezen hű polgártársnak még most elhallgatom, mivel — mint maga is nyilvánítja, — nem szeretné nevét a hirlapban látni; — fél a nyilvánosságtól. Hanem galambom kapitány uram! ezzel nem bizonyítja ön ama szép szavak igazságát, miket egykor legényei előtt mondott, hogy bár nyelve nem magyar, de szíve s fegyvere mindig az volt, és lesz.

Hát mit akar ön azzal a kaszárnyai clubbal? miért tiltja ön el az ifju magyar tüzéreket, hon-szeretettől lángoló ifju barátaitól? talán ezentúl is el akarja ön különíteni a katonát a polgártól?

hogyan ezek egymásnak ellenei legyenek; — talán a katonaságot még most is géppé akarja ön alacsonyítani, mellynek ne legyen öntudata, melly — nem ismerve honát, alkotmányát, jogait s a közvéleményt — mint vak eszköz engedje magát tisztjei által rechts-links commandiroztatni akár honfiak élete ellen? ! A ki magának illy — isten és ember — jog elleni czélt mer kitűzni, — ez nem érdemi meg isten szabad levegőjét! vagy azt hiszi ön, hogy ott a forradalmi csarnokban a katona eltántorodik a hűség ösvényéről? talán a forradalom barátaiban nem képzel ön egyebet pártütőknél? szerencsétlen ember az! ki a forradalmat a pártütéstől megkülömböztetni nem képes; — ki a forradalomtól fél.

No de — hála istennek! kapitány uram felszólítására csupán csak egy tizedes hajolt; s ez meg is kezdte működését a közvitézek között; de minden igyekezete megtört a közvitézek neme-sebb érzelmein. Köszönet érte!

Mi tüzereinket, s akármely katonapolgártársunkat, a forradalmi csarnokban úgy, mint más körökben, ezentúl is barátilag üdvözöljük.

Gute Nacht kapitány uram!

Cserházy Pál.

H I R D E T É S E K.

(2—3)

Egy házi nevelő, ki a magyar német és deák nyelvekben tökéletes jártas, s belölök tanítást adhat, — vidékre kerestetik. — Bővebb tudósítást vehetni Jankovics István ügyvédnél naponta délután 3 óráig, Sebestyén-tér 296. sz. házban.

(10—10)

Oszwald testvérek

a Jóseftéren

nemzetőrök számára ajánlják a következő feltűnő jutányos áron kész czikkeiket, mint:

Lovas- és gyalogkard alpaccaférm és aczéliből.

Lószerszámra való borítványok alpaccából.

Gombok ezüst-, alpacca- és vegyítékből.

Czimerek, lótakaró, csákó, és töltéstárczára való, ezüst és alpaccából.

Gyalog- vagy lovasságnak való töltéstárczák, kardszijak.

Derékkötők, döf- és vágzürny-hüvelyekkel.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponként reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főugynöksége.

Magyar kö-zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjeleni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.

„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Vácról Pest felé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.